

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Set og tænkt under den store Krig (1)

Citation: Larsen, Karl: "Set og tænkt under den store Krig", i Larsen, Karl: *Set og tænkt under den store Krig*, Erslev & Hasselbalchs Forlag, Schetelig's Boghandel, 1915, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_20-shoot-idm140618749043376/facsimile.pdf (tilgået 24. oktober 2021)

Anvendt udgave: Set og tænkt under den store Krig

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

»Fransk?«

De til Haanden hørende Øjne løftede sig betænkelig imod mig; en anden Soldat traadte til og tog Hæftet ud af Haanden paa den første.

Men i samme Øjeblik den nye Soldat havde set paa Titlen, udbrod han: »Ach, ist das ein schönes Thema!« Og henvendt til mig fortsatte han: »Das habe ich selbst einmal behandeln wollen. Welcher Zeitschrift entstammt diese Abhandlung, wenn ich fragen darf?«

Da kendte jeg ret mit Tyskland igen.

Og et Øjeblik efter var den Visiterende travlt beskæftiget med paa et afrevet Hjørne af en Avis at notere sit Navn og sin Adresse: Oberlehrer, Dr., osv., i Henhold til mit Lofte om, naar jeg en Gang kom hjem, at sende ham et Dubleteksemplar af den lille Afhandling....

Nogle Manuskripter, Notitser og Avisudklip, jeg førte med mig, vakte alvorlig Overvejelse og foranledigede min personlige Henvendelse til vor slanke Vært med den graa Kappe.

Til Støtte for min Uskyld fremviste jeg et Brev fra kompetent Side i Kjøbenhavn, medens en af Biedermeierne trofast holdt mine stakkels Papirer fanget i sine paalidelige Hænder. Officeren gennemlæste Brevet med et tilfreds Udtryk; men selv han turde dog ikke lade de danske Optegnelser og Udklip passere Grænsen, inden han havde konfereret med en civil Herre, formentlig af Detektivfaget, som derpaa forklarede mig, at det kun var paa Grund af

den Tillid, man i Henhold til Brevet mente at turde vise mig, at mine Papirer kunde undgaa at blive sendt den store Generalstab til Undersøgelse.

Bæret over det Store baade i Mistanke og Tillid takkede jeg oprigtig, da jeg fik Lov til at pakke ind igen, og Passértegnet blev anbragt paa mine Effekter.

Men endnu stod Lommevisitationen ved Udgangsdøren tilbage.

Det begyndte med Pelsen. En Hædersmand fordybede sig tankefuld i min Visitkortbog og gik derefter over til den virkelig vanskelige Opgave at tyde Skriften i min Notitsbog, som han paa flydende Dansk betroede mig, at han egentlig skulde læse igennem fra først til sidst. Men saa blev han afbrudt ved et Vink fra Officeren og naaede ikke ind til de indre Beklædningsgenstande.

Senere hen i Toget kom jeg til at spise sammen med en Rejsefælle fra Kjøbenhavn, en venlig lille, rund, italiensk Haandværksmester, der var akklameret, men ikke naturaliseret Dansker.

Han var endnu helt forpustet ved Tanken om, saa nær ind til Skindet, Tyskerne var gaaet denne deres fordums Forbunds-fælle, om end han roste dem for deres, som kan kaldte det, »ellers meget pæne Optræden«.

Med sydlandsk Anskuelighed viste han, hvorledes hans Pels var bleven klemt og trykket og gnedet med Fingrene og flade Hænder i hele fem Minutter, for at intet eventuelt mellem Foret indsyet skulde kunne undgaa Opmærksomheden. Alle sine Penge